

BERLIJN. — **Nieuwe geneesmiddelen.** De „Vrije vereeniging der Duitsche geneeskundige vakpers” heeft op voorstel van EULENBURG haar meening te kennen gegeven, dat belet moet worden, dat in het redactioneele gedeelte der tijdschriften reclame-artikelen ten gunste van geneesmiddelen binnendringen. Artikelen, wier opname in het redactioneele gedeelte tot voorwaarde wordt gesteld voor het plaatsen van advertentiën, moeten geweigerd worden.

Personalia. — Overleden: Dr. E. CRAMER, extraordinarius in de hygiëne te Heidelberg, op 38-jarigen leeftijd. PINKHOF.

B I N N E N L A N D.

— **De kwakzalverij in de Tweede Kamer.** In n°. 2 van het *Maandblad tegen de kwakzalverij* antwoordt de Heer DE SAVORNIN LOHMAN op het in n°. 1 door Dr. BRUINSMA tot hem gericht schrijven (zie ons bericht in n°. 2 van dezen jaargang). Hij beweert niet gesproken te hebben over geneesmiddelen, wier werking *niet aan de Academie bekend is, of bijzondere krachten* aan die geneesmiddelen te hebben toegeschreven, maar gezegd te hebben dat er menschen zijn die buiten de Academie om (dus die niet gestudeerd hebben) de heilzame werking van sommige geneesmiddelen hebben leeren kennen. Waarom de geneesheeren die middelen niet toedienen, indien zij ze kennen, is hem onbekend. Maar dat sommige patiënten, die te vergeefs medische hulp hadden ingeroepen, genezen zijn na het gebruik van door niet-geneeskundigen toegediende medicijnen, is zoo bekend, dat hij zich verbaast, dat het Dr. BRUINSMA onbekend is. Uit dit citaat leert men den geest van dit antwoord genoegzaam kennen. Dr. BRUINSMA wijst in een naschrift op de fout, die ook weer hier gemaakt wordt, door *post* en *propter* te verwarren. Hij is blij te vernemen dat de Heer DE SAVORNIN LOHMAN niet heeft bedoeld, dat er in de bedoelde middelen iets zit wat de geneeskundigen niet zouden kennen. Uit het feit dat zij die middelen niet of niet meer gebruiken zou ieder mensch moeten afleiden, dat zij ze vaarwel gezegd hebben omdat zij hun onbetrouwbaarheid hebben leeren inzien of door meer werkzame hebben vervangen of in beteren vorm aanwenden. Het blijkt nu echter, dat er ook onder de meest ontwikkelden, personen zijn die meenen, dat de geneeskundigen zulke middelen verkeerdelijk aan kant hebben gezet uit een soort liefhebberij en dat daarom aan anderen moet worden toegestaan ze bij zieken aan te wenden. Red.

— **Tropische Geneeskunde.** In de *Indische Mercur* van Februari 1902 levert Dr. C. L. VAN DER BURG, bij het bespreken van twee onlangs in Duitschland uitgekomen boeken over tropen-hygiëne (F. PLEHN Tropen-hygiëne en C. MEUSE Tropische Gesundheitslehre) nogmaals een warm pleidooi voor de oprichting van een leerstoel in tropische geneeskunde hier te lande.

„Nederland kan”, zegt VAN DER BURG, „met den cursus voor tropische geneeskunde te Weltevreden en de geneeskundige school te Paramaribo niet „voldaan zijn”. Het heeft den plicht de hygiëne en de ziektekunde zijner schoone koloniën aan minstens één Universiteit te doen onderwijzen. De resultaten daarvan zijn van groot belang niet alleen voor de wetenschap, doch ook voor de maatschappij. Zij gelden niet alleen voor de Koloniën,